

Arrest

nr. 134 895 van 11 december 2014
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie van 25 juli 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Algerijnse nationaliteit.

Op 30 december 2009 diende verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Verweerder nam een beslissing tot niet-inoverwegingname van de voormelde aanvraag wegens een negatieve woonstcontrole.

Op 16 maart 2010 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 mei 2011 sloot verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw D.M.

Op 17 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevrouw D.M.

Op 18 oktober 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 2 mei 2012 werd de wettelijke samenwoning eenzijdig beëindigd door mevrouw D.M.

Bij brief van 12 mei 2012 werd verzoeker gevraagd om aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats alle documenten over te leggen die nuttig kunnen zijn in het kader van het onderzoek over een eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater, § 1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet.

Op 25 juli 2012 nam verweerder de beslissing die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden met eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bijlage 21 moet worden beschouwd als een *instrumentum* dat twee onderscheiden beslissingen bevat. Met name de beëindiging van verblijf enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds (zie naar analogie RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nr. 226.182).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 juni 2014.

De motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten of partners.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning op 02.05.2012 eenzijdig werd stopgezet door de partner van de betrokkene.

Uit het onderzoek naar de sociale, economische en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zoals vereist door artikel 42 quater, blijkt het volgende:

-De betrokkene is 38 jaar oud.

-Hij verblijft sinds eind 2009 in het Rijk.

-Hij sloot op 02.05.2011 een verklaring wettelijke samenwoning af met D. M. T. Exact een jaar later werd deze verklaring verbroken.

-Hij behaalde op 27.01.2011 een deelcertificaat voor het vervolledigen van richtgraag 1.1 van NL NT2 (niveau A en B breakthrough). Op 27.01.2012 schreef hij zich in om de cursus NL NT 2 Niveau A en B Waystage (richtgraad 1.2) te volgen vanaf 02.02.2012.

-Hij volgde een cursus maatschappelijke oriëntatie van 21.02.2012 tot 17.03.2012.

-Hij verrichte interimarbeid in 2011. Hij sloot een deeltijds (10,50 uur) arbeidscontract af voor onbepaalde duur dat aanving op 20.02.2012. Hij verrichte in maart, april en mei 2012 hiernaast ook nog interimarbeid.

Aangezien de betrokkene pas sinds 20.02.2012 via een vast arbeidscontract aan de slag is en dit slechts voor 10,50 uur per week, kan bezwaarlijk gesteld worden dat de economische verankering van die aard is dat ze het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk rechtvaardigt. Aangezien de

betrokkene volgens de door hem voorgelegde documenten na een verblijf van ongeveer tweeënhalf jaar in het Rijk nog elementaire kennis van het Nederlands moet verwerven (via de cursus die startte op 02.02.2012) en aangezien hij naast een deelcertificaat van NL NT 2 niveau Breakthrough en een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie geen bewijzen van zijn sociale en culturele verankering voorlegt, wordt gesteld dat ook de sociale en culturele integratie van de betrokkene niet van die aard is dat ze zijn verder verblijf in het Rijk rechtvaardigt. Onze dienst meent daarom dat de betrokkene geen schade zal ondervinden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en dat hij in staat moet worden geacht ginds een nieuw leven op te bouwen. Het verblijfsrecht van de betrokkene wordt daarom ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Op 26 september 2013 verklaarde verweerder de aanvraag van 16 maart 2010 onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 26 september 2013 kreeg verzoeker eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, 3de lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“Art. artikel 42^{quater}§1,3e lid Vw. stelt het volgende :

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoekers sociaaleconomische situatie, met zijn integratie in de Belgische samenleving en met zijn langdurig verblijf in België. Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoekers gezinsleven in België, naar zijn gezondheidstoestand, naar zijn sociaal-economische situatie, naar zijn integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van zijn verblijf in België en naar de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat verweerder in zijn beslissing enkel en alleen verwijst naar de vaste tewerkstelling van verzoeker sinds 20.02.2012 voor 10,50 uur per week bij (...) N.V., gevestigd te 2100 Deurne, (...) Bus 2 (bijlage 2, stuk 3). Dat verweerder echter heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken waaruit blijkt dat verzoeker naast voormelde tewerkstelling bij (...) N.V., tevens bij dit bedrijf vast tewerkgesteld is sinds 10.02.2012 voor 3 uren per week (bijlage 1, cf. stuk 2), sinds 28.02.2012 voor bijkomend 3,5 uren per week (bijlage 3, cf. stuk 4) en sinds 29.02.2012 voor nog eens bijkomend 3 uren per week (bijlage 4, cf. stuk 5). Dat derhalve verzoeker verweerder bewijsstukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij sinds februari 2012 bij (...) N.V., gevestigd te 2100 Deurne, (...) Bus 2, voor een totaal van 20 uren per week vast tewerkgesteld is.

Dat derhalve verweerder in zijn beslissing onterecht stelde dat verzoeker slechts voor 10,50 uur per week aan de slag is via een vast arbeidscontract en dat er dus bezwaarlijk kan gesteld worden dat de economische verankering van die aard is dat ze het verdere verblijf van verzoeker in het Rijk rechtvaardigt. Dat verweerder heeft nagelaten de door verzoeker neergelegde bewijsstukken grondig te onderzoeken. Dat verweerder heeft nagelaten op een afdoende manier te motiveren waarom er in casu geen sprake is van een duurzame economische verankering in hoofde van verzoeker. Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verzoeker daarnaast in het bezit is van bewijsstukken aangaande zijn (inspanningen tot) socio-economisch en culturele integratie in de Belgische samenleving, waaronder bewijzen van bijkomende tewerkstelling in België. Zo is verzoeker naast zijn vaste tewerkstellingen bij (...) N.V., gevestigd te 2100 Deurne, (...) Bus 2, tevens verder tewerkgesteld was als interim-arbeider bij (...)be N.V. en (...) interim

(cf. stuk 6) en via vaste contracten voor bepaalde duur bij (...) BVBA met zetel te 9000 Gent-Zeehaven, (...) (cf. stuk 7).

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoekers langdurig verblijf, verzoekers inspanningen om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren en de Nederlandse taal aan te leren, verzoekers verschillende tewerkstellingen,... geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in het Rijk. Dat immers verzoeker wel degelijk alles in het werk heeft gesteld opdat hij zich zo vlug mogelijk socio-economisch en cultureel integreerde in de Belgische samenleving. Dat hij steeds alles in het werk heeft gesteld om in zijn eigen inkomsten te voorzien en niet afhankelijk te zijn van de Belgische staat. Dat verzoeker alles in het werk heeft gesteld om de Nederlandse taal aan te leren (verzoeker legde een deelcertificaat van NL NT 2 niveau Breakthrough neer).

Dat met deze bewijzen en (inspanningen tot) socio-economisch en culturele integratie van verzoeker in de Belgische samenleving door verweerder geenszins afdoende werd rekening gehouden.

Dat door verweerder geenszins in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom verzoekers neergelegde bewijsstukken van het aanleren van de Nederlandse taal (verzoeker legde een deelcertificaat van NL NT 2 niveau Breakthrough neer) en van zijn tewerkstelling (verzoeker legde verschillende arbeidsovereenkomsten neer) niet kunnen beschouwd worden als bewijs dat verzoeker zich socio-economisch en cultureel integreert in de Belgische samenleving of daar op zijn minst moeite voor doet.

Dat er door verweerder geen enkele grondige afweging is gebeurd. Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 42quater§1,3e lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting en van het evenredigheidsbeginsel."

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden bijlage 21 werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit).

Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2 [...]

§3 [...]

§4 *Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:*

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° [...];

3° [...];

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§5 [...]"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd uitgenodigd tot het voorleggen van documenten betreffende het socio-economisch en cultureel onderzoek zoals vereist door artikel 42^{quater}, § 1, derde alinea van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakte in antwoord op dit schrijven via het gemeentebestuur van Evergem per fax van 16 mei 2012 volgende stukken over:

- kopie van zijn paspoort
- deelcertificaat van de module leertraject Nederlands tweede taal van 27 januari 2011
- inschrijvingsformulier Nederlands van 27 januari 2012 voor opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 1
- bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie in het Frans van 21 januari 2012 tot en met 17 maart 2012
- loonfiche 2011 Ago Interim
- loonfiche 2011 Vio interim
- loonfiche 2011 Konvert interim
- arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij (...) vanaf 20 februari 2012 voor 10,5 uren
- bijkomende arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij (...) vanaf 28 februari 2012 voor nog 3,5 uren (bijlage 3)
- bijkomende arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij (...) vanaf 29 februari 2012 voor nog 3 uren (bijlage 4)
- loonafrekeningen van (...) voor februari, maart en april 2012
- loonbriefjes van (...) interim voor 2012
- arbeidsovereenkomsten via (...) voor interimarbeid in maart, april en mei 2012

Dit wordt door verweerder niet betwist noch weerlegd.

Verzoeker voert in het licht van de zorgvuldigheidsplicht aan dat verweerder heeft nagelaten alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken grondig te onderzoeken. Meer bepaald stipt hij aan dat naast het door verweerder weerhouden arbeidscontract voor onbepaalde duur voor 10,5 uur per week, nog bijkomende bijlagen bij dit arbeidscontract werden voorgelegd waaruit blijkt dat hij meer uren per week werd tewerkgesteld. Bijgevolg stelde verweerder volgens verzoeker onterecht dat hij maar voor 10,5 uur per week werkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat ook de bijlagen 3 en 4, die elk arbeidsovereenkomsten uitmaken met bijkomende uren tewerkstelling voor onbepaalde duur, werden voorgelegd per voormelde fax van 16 mei 2012.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in zijn beoordeling van de economische verankering expliciet en uitsluitend verwijst naar het vast arbeidscontract dat slechts 10,5 uur per week bedraagt. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat hieruit een economische verankering kan worden afgeleid van die aard dat ze het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk rechtvaardigt. Bijgevolg was dit een van de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of de extra uren per week vaste arbeid voor (...), zoals blijkt uit de bijkomende arbeidsovereenkomsten (bijlagen 3 en 4) tot een ander oordeel van verweerder zouden geleid hebben, kan de Raad zich in deze niet in de plaats stellen van verweerder voor de beoordeling van de economische verankering.

De Raad moet echter met verzoeker vaststellen dat de door hem ten nuttigen tijde overgemaakte bijkomende arbeidsovereenkomsten niet in de beoordeling werden betrokken. In tegenstelling tot wat verweerder aangeeft in de nota, slaagt verzoeker er wel in aan te tonen met welke dienstige gegevens die aan verweerder bekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing, geen rekening werd gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Een eventuele gegrondheid van de overige middelen kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 25 juni 2014 werd betekend middels dezelfde bijlage 21, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet diende te worden beëindigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie van 25 juli 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het daarin vervatte bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

mevr. A. MAES,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. MAES